

TAMMI

JOHN STEPHENS

KOHTALON
KIRJA

Kirja aikojen alusta

John Stephens: Kirja aikojen alusta

Smaragdiatlas

Tulikronikka

Kohtalon kirja

JOHN STEPHENS

KOHTALON KIRJA

Kirja aikojen alusta III

Suomentanut Kaisa Kattelus

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Sarja-asun suunnittelu: Eevaliina Rusanen

Englanninkielinen alkuteos *The Black Reckoning. The Books of Beginning III* ilmestyi Yhdysvalloissa 2015 (Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York).

Text copyright © John Stephens 2015

Interior illustrations copyright © 2015 by Nicolas Delort

Cover illustration © Steve Stone

By arrangement with Writers House and Ia Atterholm Agency.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2015

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7765-2

Sisarilleni

Sisällys

🔦	Prologi	9
I	Vanki.....	II
2	Saaristo	19
3	Murskautunut lehti.....	37
4	Suklaakakku.....	47
5	Neuvosto.....	59
6	Kytkeminen	75
7	Velho maksaa velkansa.....	88
8	Uusi maailma	106
9	Willy.....	124
10	Ison Rogin kestit.....	144
11	Kadotettu kaupunki	163
12	Pesä.....	187
13	Pakolaiset.....	206
14	Lautturi.....	225
15	Noidan salaisuus	235
16	Kariadin	247
17	Olio rannalla.....	261
18	Kadonnut kansa	278
19	Profetia paljastuu	290
20	Vankila	302
21	Tuomio	319
22	Michaelin armeija	337
23	Sumua ja jäätä	352
24	Sukellus.....	366
25	Karmo Magnuksen kohtalo	381
26	Pidetty lupaus, annettu lupaus	409
27	Hyvästi, näkemiin	426
🔦	Kiitokset	439

Emma takoi valtavaa selkää. Hän kiemurteli ja yritti kynsiä miehen naamaa ja silmiä. Hän potki ja rimpui. Mikään ei auttanut. Rourke oli heittänyt hänet olalleen ja piti häntä paikoillaan kävellessään pitkin, varmoin harppauksin kohti aukion keskellä liekehtivää porttia.

"Emma!"

"Emma!"

Kaksi huutavaa ääntä pimeästä. Emma kurkotti kaulaansa ja yritti nähdä aukiota reunustavien puiden lomaan. Ensimmäinen ääni kuului Michaelille, hänen veljelleen. Mutta toinen – hän oli kuullut sen ensimmäisen kerran hetki sitten, juuri ennen kuin Rourke oli karistanut yltään lumeen, joka oli naamioinut hänet Gabrieliksi – toinen ääni oli Katen, hänen siskonsa, jonka hän luuli menettäneensä ikiajoiksi –

"Kate! Olen täällä! Kate!"

Emma kääntyi katsomaan Rourken ohitse nähdäkseen, miten lähellä porttia he olivat, miten paljon hänellä oli aikaa...

Portti oli liekkien verhoama, korkea puukaari, ja he olivat jo niin lähellä, että Emma tunsu tulen kuumuuden. Vielä kolme askelta, ja olisi liian myöhäistä. Juuri silloin joku astui esiin liek-

kien keskeltä. Poika, suurin piirtein Katen ikäinen tai vähän vanhempi. Hänellä oli tumma viitta, jonka huppu oli alhaalla, mutta hänen kasvonsa, joiden taustana lieskat leimusivat, olivat varjossa. Emma erotti vain kirkkaanvibreät silmät.

Sitten Emma näki, kuinka poika teki jonkin eleen kädellään...

1

Vanki

”Päästäkää minut! Päästäkää minut!”

Emman ääni oli käheä huutamisesta, ja hänen käsiään särki, koska hän oli jyskyttänyt metalliovea nyrkeillään.

”Päästäkää minut ulos!”

Emma oli hätkähtänyt hereille tuntikausia sitten – yltä päältä hiessä, Katen nimi huulillaan – ja huomannut olevansa vieraassa huoneessa. Oli selvää, ettei enää ollut yö eikä hän enää ollut aukiolla. Hän ei jäänyt edes miettimään, mihin oli joutunut. Sellaisilla asioilla ei ollut merkitystä. Hänet oli siepattu, hän oli vanki, hänen oli päästävä pakoon. Yksinkertaista.

”Päästäkää minut ulos!”

Aivan ensimmäiseksi – kokeiltuaan ovea ja varmistuttuaan, että se oli lukossa – hän oli tutkinut tyrmän nähdäkseen, löytyikö sieltä pakoteitä. Ei löytynyt. Seinät, lattia ja katto oli rakennettu isoista mustista kivenjärkeistä. Huoneessa oli kolme pientä ikkunaa, joihin Emma ei yltänyt ja joista näkyi vain sinistä taivasta. Lisäksi huoneessa oli sänky,

josta hän oli herännyt – oikeastaan vain patja ja pari peittoa – ja vähän ruokaa: lautasella rieskaa, kulhoissa jugurttia ja kellanruskeaa hummusta, vähän palanutta epämääräistä lihaa, savikannullinen vettä. Emma oli paiskannut ruoat ja veden ulos ikkunasta ylpeyden ja raivon puuskassa, mutta nyt hän katui, sillä hänellä oli nälkä ja hirvittävä jano.

”Päästäkää – minut – ulos!”

Emma nojautui oveen uupuneena. Hänen teki mieli vajota lattialle, painaa pää käsiin ja itkeä. Mutta sitten hän ajatteli Katea, isosiskoaan, ja sitä, että oli kuullut Katen äänen Rourken kantaessa häntä aukion poikki. Sisko oli palannut menneisyydestä mutta kuollut heti sen jälkeen heidän silmiensä edessä. Eikä Michael ollut kyennyt tuomaan häntä takaisin, vaikka oli Elämän kirjan haltija (mikä pani kyllä ihmettelemään, mitä järkeä koko Elämän kirjan omistamisessa oli). Ja silti Emma oli kuullut Katen äänen! Toisin sanoen Michael oli onnistunut! Kate oli elossa! Ja nyt kun Emma tiesi, että Kate oli olemassa jossakin, ei ollut mitään mahdollisuutta, ei edes 0,0000 prosentin mahdollisuutta, että hän jäisi paikoilleen parkumaan.

”PÄÄSTÄKÄÄ – MINUT – ULOS!”

Hän kirkui suoraan oveen, otsa vasten sen kylmää metallia, niin että tunsu oman jyskytyksensä synnyttämät värähdykset.

”PÄÄSTÄKÄÄ – MINUT –”

Emma vaikenä, pidätti henkeä. Koko sen ajan, jonka hän oli hakannut ovea ja kirkunut, hän oli saanut vastaukseksi vain syvän, jylisevän hiljaisuuden. Mutta nyt kuului jotakin, askelia. Ne olivat vaimeita ja kantautuivat kaukaa alhaalta mutta voimistuivat koko ajan. Emma perääntyi ja tähyili käteensä asetta manailleen jälleen sitä, että oli heittänyt savikanun ulos ikkunasta.

Askelten ääni koveni, raskas, rytmikäs tömähately. Emma päätti ryysätä ulos heti kun ovi aukeaisi. Eikös Michael aina puhunut yllätysmomentista? Kunpa isovarpaaseen vain ei olisi sattunut niin paljon. Se oli melko varmasti murtunut, kun hän oli potkinut tyhmää ovea. Askelet olivat pysähtyneet oven taa, ja sitten kuului metallin kirskeitä, kun salpa vedettiin paikoiltaan. Emma jännittyi ja valmistautui juoksemaan.

Ovi aukesi, Rourke työntyi sisään, ja Emman pakosuunnitelmat hälvenivät. Jätti täytti koko oviaukon, kärpänenkään ei olisi mahtunut ohi.

”Kas, kas, kylläpä täällä metelöidään.”

Rourkella oli pitkä musta turkisreunuksinen takki, jossa oli korkea turkiskaulus. Hänellä oli melkein polviin ulottuvat mustat saappaat. Hän hymyili niin että kilometrikaupalla isoja valkoisia hampaita tuli näkyviin, ja hänen ihonsa oli siileä ja arveton, eikä siinä näkynyt enää tulivuoreissa tulleita palovammoja, jotka Emma oli huomannut, kun Rourke oli ottanut hänet kiinni aukiolla.

Kiviseinä painoi Emman selkää. Hän pakottautui katsomaan ylös, Rourken silmiin.

Hän sanoi: ”Gabriel tappaa sinut.”

Jätti nauroi. Nauroi vilpittömästi, kallisti päätään taakse niin kuin elokuvissa ja hohotti naurua, joka kumisi katossa.

”Ja oikein hyvää huomenta sinullekin, neitiseni.”

”Missä minä olen? Miten kauan olen ollut täällä?”

Nyt kun Rourke seiso siinä nenän edessä ja pakomahdollisuudet olivat kuivuneet kokoon, Emma halusi tiedot, jotka aikaisemmin olivat olleet hänelle yhdentekeviä.

”Eilisillasta lähtien vain. Ja mitä paikkaan tulee: olet maa-

ilman ääressä, loitsujen ympäröimänä. Ystäväsi voisivat kävellä tästä ohi tietämättään. Kukaan ei pysty pelastamaan sinua.”

”Hah! Teidän tyhmät taiat eivät pysäytä tohtori Pymiä! Se tekee vain näin” – Emma napsautti sormiaan – ”ja koko tämä paikka hajoaa.”

Rourke hymyili hänelle sillä tavalla kuin aikuiset hymyilevät lapsille, kun eivät ota heitä vakavasti – sen Emma kyllä näki. Jos Rourken naama olisi ollut hänen ulottuvillaan, hän olisi motannut.

”Kuules tyttö, taidat yliarvioida velhoasi ja aliarvioida minun isäntääni.”

”Mitä sinä höpötät? Se tyhmä Karmo Magnus on kuollut. Tohtori Pym kertoi.”

Taas sama ärsyttävä hymy. Rourke oikein yllytti häntä mottaamaan.

”Oli kuollut, lapsukainen. Ei ole enää. Isäntäni on palannut. Pitäisihän sinun se tietää. Näit hänet omin silmin.”

”Enhän –”

Emma vaikenä. Hänen mieleensä oli noussut kuva edelliseltä yöltä, kuva vihreäsilmaisestä pojasta, joka astui esiin liekeistä. Ja muisto langetti hänen päälleen varjon, suisti hänet pimeyteen. Hän yritti karistaa varjon yltään, vakuuttaa itselleen, että koko juttu oli mahdottomuus, ei poika voinut olla Karmo Magnus!

Rourke sanoi: ”Näköjään muistatkin.”

Irlantilaismiehen äänessä oli voitonriemua. Mutta jos hän kuvitteli, että tämä pieni, laiha, lopen uupunut tyttö luovuttaisi saman tien, itkisi ja murtuisi ja antaisi periksi, hän erehtyi raskaasti. Ennen kaikkea Emma oli taistelija. Hän

oli taistellut koko lapsuutensa, vuodesta toiseen, orpokodista toiseen, taistellut pikkuasioista ja isoista asioista, reiättömistä pyyhkeistä, kirputtomista patjoista, hän oli taistellut sellaisia poikia vastaan, jotka kiusasivat Michaelia, taistellut sellaisia tyttöjä vastaan, jotka kiusasivat Michaelia, ja hän kyllä tunnistoi kiusanhengen, kun sellaisen näki.

Emma työnsi leuan tanaan ja puristi kädet nyrkkiin aivan kuin olisi aikonut ryhtyä tappeluun saman tien.

”Valehtelet. Hän on kuollut.”

”Ei, lapsukainen. Karmo Magnus elää. Ja kiitos kuuluu sinun veljellesi.”

Raivostaan huolimatta Emma vaistosi, että Rourke puhui totta. Mutta hänen puheissaan ei ollut mitään järkeä. Miksi Michael olisi tehnyt sellaista? Sitten hän oivalsi välähdyksenä, mitä oli tapahtunut: Tekonsa avulla Michael oli saanut tuotua Katen takaisin. Sen hinnan hän oli maksanut. Kun Emma tajusi, millaisen taakan Michael oli ottanut kantaakseen jotta Kate saisi elää, millaisia syytöksiä hän saisi niskaansa koska oli vapauttanut Karmo Magnuksen maailmaan, hänessä kuohahti rakkaus veljeä kohtaan ja hän sai siitä voimaa. Hän oikaisi selkäänsä.

”Miksei se sinun tyhmä isäntäsi sitten ole täällä? Pelkääkö se?”

Rourke tuijotti häntä, teki sitten ilmeisesti päätöksen ja sanoi: ”Tule.”

Hän kääntyi, harppoi ulos ovesta ja jätti sen auki. Emma seisoi uhmakkaasti aloillaan, sillä hän ei halunnut tehdä mitään, mitä Rourke ehdotti. Lopulta hän tajusi, että tyrmässä kököttämällä hän ei ainakaan saisi mitään aikaan, ja ryntäsi perään.

Heti oven ulkopuolella oli alaspäin kaartuva portaikko, ja alemmaa kuuluivat Rourken loittonevat askelet. Tyrmä oli siis tornissa. Sellaista Emma oli vähän ounastellutkin. Hän lähti laskeutumaan, ja joka kerroksessa hän ohitti samanlaisen oven kuin hänen tyrmässään oli. Lisäksi hän ohitti silmiensä tasalla olevia ikkunoita, joista näkyi joka suunnalla vain teräviä lumihuippuisia vuoria aina kaukaisuuteen asti.

Missä hän oli?

Portaikko päättyi käytävään, jonka seinät, lattia ja katto olivat samaa karkeaa mustaa kiveä kuin tornikin, ja Rourke kääntyi oikealle vaivautumatta odottamaan. Emma tarttui tilaisuuteen ja kääntyi vasemmalle, mutta hänen eteensä ilmestyi oitis kaksi mustiin verhoutunutta, keltasilmäistä *morum cadia*. Ehkä Rourke oli sijoittanut ne sinne, ehkä ei – joka tapauksessa ne olivat selvästi odottaneet Emmaa. Ne tuijottivat häntä, niiden mätä lemu täytti koko käytävän, ja Emman rintaa pakahdutti kauhea häpeällinen pelko.

”Tullaanko sieltä?” Rourken pilkallinen ääni kiiri käytävässä. ”Vai haluatko, että minä pidän sinua kädestä?”

Emma kirosi omaa heikkouttaan, puri huulta pidättäkseen itkunsa ja juoksi miehen perään. Hän lupasi itselleen, että olisi paikalla hurraamassa ja heittelemässä kukkia, kun Gabriel lopulta iskisi Rourken tyhmän kaljun pään poikki.

Rourke odotti häntä ulko-oven edessä.

”Tiedän mitä te tahdotte”, Emma sanoi tullessaan hänen luokseen. ”Te tahdotte, että autan teitä löytämään viimeisen kirjan. Katella on Atlas, Michaelilla on Kronikka tai mikä lie. Tiedän, että viimeinen kirja on minun.”

Hän ei ollut täysin selvillä, miksi sanoi niin, paitsi siksi että oli nöyryyttävää säikähtää kahta vaivaista rääkyjää – ne olivat

vain onnistuneet yllättämään hänet, olihan hän nähnyt räakyyjiä satamäärin – ja sitä paitsi hän halusi todistaa Rourkelle, ettei ollut mikään pahainen kakara vaan tiesi yhtä ja toista.

Rourken kupolipään siluetti piirtyi rikkumattoman sinistä taivasta vasten, kun hän tuijotti Emmaa.

”Tiedätkö mikä viimeinen kirja on?”

”Tiedän.”

Rourke seiso i aloillaan mitään sanomatta. Käytävään puhalsi jäätävä tuuli, mutta Emma pysyi liikkumattomana, kädet sivuilla. Hän olisi mieluummin kuollut kuin tunnustanut, että hänellä oli kylmä.

”Se on Kuoleman kirja. Mutta minä en auta teitä etsimään sitä. Voitte saman tien unohtaa koko jutun”, Emma sanoi.

”Yritän kaikin keinoin hillitä pettymykseni. Kutsuisit kirjaa edes sen oikealla nimellä. Sano sitä Kohtalon kirjaksi. Ja olet väärässä toisessakin asiassa: kyllä sinä etsit sen meille. Et tosin juuri nyt. Juuri nyt Karmo Magnuksella on muita suunnitelmia. Kysyt missä hän on. Tule.”

Rourke käveli ulos, ja Emma meni perässä, vaikka totteleminen olikin todella raivostuttavaa.

He kävelivät pitkin kivimuuria, joka kiersi isoa nelikulmion muotoista pihaa linnoituksen seinustalla – luultavasti etuseinustalla. Emma vilkaisi taakseen ja näki, että linnoitus kohosi korkeuksiin mustana ja valtavana ja että torni, jossa hän oli ollut, sojotti kohti taivasta kuin käyrä sormi. Alhaalla pihalla kuhisi nelisenkymmentä hiittä ja *morum cadia* – ne eivät olisi vastus eikä mikään tohtori Pymille ja Gabrielille.

Siitä huolimatta Emma tuns i itsevarmuutensa pikkuhiljaa hälvenevän.

Linnoitus oli rakennettu kalliohuipulle, joka kohosi vuoriston ympäröimästä laaksosta, ja muurin harjalta näki kilometrien päähän. Gabrielin ja muiden pitäisi ensin löytää hänet ja seuraavaksi ylittää vuoret, mutta sittenkin olisi mahdollonta lähestyä linnoitusta kenenkään huomaamatta.

Rourke oli pysähtynyt muurin nurkkaan ja viittasi Emmaa tulemaan lähemmäs. Emma terästäytyi salatakseen pelkonsa.

”Neljäkymmentä vuotta sitten”, jätti sanoi, ”Pym ja muut maagisen maailman olennot hyökkäsivät isäntääni vastaan. He luulivat kukistaneensa hänet. Tuhonneensa hänet. Mutta hänellä on voimia, joita hänen vihollisensa eivät käsitä. Ja sen he saavat pian nähdä.”

Rourke osoitti kohti laaksoa, ja Emma painoi kätensä kärkeä kivimuuria vasten ja nojautui eteenpäin.

Hän ei heti tajunnut näkemäänsä. Sitten hän henkäisi, vaikka oli luvannut itselleen, ettei paljastaisi pelkoaan. Hän oli ensin luullut, että laaksonpohjukassa kasvoi metsää, mutta se kuhisikin liikettä. Ja samalla kun hän hahmotti näkemänsä uudelleen, hän tajusi myös äänet – vaimeat ja etäiset äänet: paukutuksen, pamahtelun, huudon ja kumean rytmikkään rummutuksen – ja huomasi, että kaikkialla laaksossa paloi tulia, joista tuprusi taivaalle mustaa savua, ja että ne, joita hän oli luullut puiksi, olivatkin olentoja, hiisiä, rääkyjiä ja ties mitä, ja että niitä oli tuhansittain.

Laaksossa oli armeija.

”Karmo Magnus”, Rourke sanoi ääni väristen vilpittösti eläimellistä intoa, ”valmistautuu sotaan.”

KOHTALON KIRJA

Smaragdiatlas, Tulikronikka ja Kohtalon kirja – yhdessä ne ovat Kirja aikojen alusta. Kun nämä kolme muinaista kirjaa yhdistetään, niiden voimaa ei voi vastustaa mikään.

Katen, Michaelin ja Emman seikkailu huipentuu trilogian kolmannessa osassa, jossa heidän täytyy löytää viimeinen vanhoista taika-kirjoista, ennen kuin Karmo Magnus saa sen käsiinsä. Päätösosan keskiöön nousee nuorin sisaruksista, Emma, joka joutuu matkalle tuonpuoleiseen. Aaveiden ja hirviöiden lisäksi Emma joutuu kohtaamaan kirveleviä menetyksiä, ja samalla hänen on opittava hallitsemaan Kohtalon kirjaa. Karmo Magnuksen voima kasvaa kaiken aikaa ja sota yltyy, mutta onneksi sisarusten rinnalle rientää koko taikamaailma: keijut, noidat, kääpiöt, jopa jättiläiset...

Kohtalon kirja on *Kirja aikojen alusta* -trilogian ratkaiseva päätösosa. Trilogia on vauhtia, jännitystä ja huumoria pursuava huikea kertomus, jonka lumottu maailma on aivan omanlaisensa ja silti jokaisen fantasianystävän lempikirjoista etäisesti tuttu. Unohtumaton seikkailu C. S. Lewisin, J. R. R. Tolkienin, J. K. Rowlingin ja Philip Pullmanin hengessä!

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 177652

N84.2

ISBN 978-951-31-7765-2

